A

KERAJAAN MALAYSIA

lwn.

INMATECH CONSOLIDATED BHD

B

MAHKAMAH TINGGI MALAYA, SHAH ALAM
NORAINI ABDUL RAHMAN PK
[GUAMAN SIVIL NO: 21-100-2004]
24 JANUARI 2011

C

UNDANG-UNDANG HASIL: *Cukai pendapatan - Tuntutan - Tuntutan bayaran cukai belum dibayar - Sama ada penyerahan notis taksiran kepada defendan sempurna - Sama ada cukai yang ditaksirkan menjadi genap masanya dan kena dibayar - Sama ada mahkamah forum yang sesuai untuk memutuskan jumlah cukai dan taksiran yang*

D

dibangkitkan - Sama ada taksiran-taksiran adalah konklusif dan muktamad - Sama ada plaintif membuktikan tuntutan terhadap defendan atas imbangan kebarangkalian - Akta Cukai Pendapatan 1967, ss. 99(1), 103, 142(1), 145

E

Kerajaan Malaysia ('plaintif') telah membangkitkan taksiran cukai melalui notis-notis taksiran dan notis taksiran tambahan bagi tahun 1995 sehingga 1999 ('notis taksiran tersebut') yang telah diposkan dan diterima oleh defendan. Di dalam pernyataan tuntutan plaintif, plaintif mengakui menerima bayaran dari defendan, akan tetapi

F

pembayaran-pembayaran yang dibuat oleh defendan tidak seperti amaun yang terkandung dalam notis-notis taksiran tersebut. Menurut plaintif, baki jumlah yang belum dijelaskan hingga sekarang adalah sebanyak RM7,480,800.17. Oleh itu, plaintif mengambil tindakan ini untuk menuntut dari defendan baki amaun yang belum

G

dibayar itu. Defendan menafikan yang mereka berhutang sebanyak amaun yang dituntut. Defendan menyatakan ketidakpuasan hati defendan tentang taksiran-taksiran yang dibangkitkan serta pengiraan cukai yang dilakukan oleh plaintif. Isu-isu yang timbul adalah (i) sama ada penyampaian notis-notis taksiran kepada

H

defendan sempurna; (ii) sama ada cukai yang ditaksirkan ke atas defendan menjadi genap masanya dan kena dibayar sepertimana yang diperuntukkan di bawah s. 103(1) Akta Cukai Pendapatan 1967; (iii) sama ada mahkamah boleh melayani apa-apa hujah bahawa amaun cukai yang hendak didapatkan itu adalah

I

berlebihan, ditaksir dengan betul, dalam proses rayuan atau dinaikkan dengan tidak betul; (iv) hak untuk merayu kepada Pesuruhjaya Khas Cukai Pendapatan; (v) sama ada taksiran menjadi konklusif dan muktamad.

Diputuskan (membenarkan tuntutan plaintif):

(1) Berdasarkan peruntukan s. 145 Akta Cukai Pendapatan 1967, notis-notis taksiran yang diserahkan secara pos biasa hendaklah dianggap (shall be deemed) telah diserahkan secara sempurna ke atas defendan. SD1 di dalam keterangannya mengaku bahawa defendan telah menerima notis-notis taksiran bagi tahun taksiran 1995 sehingga 1999. Dengan pengakuan defendan terhadap bayaran yang dilakukan bagi tahun taksiran 1996 dan 1997, defendan tidak boleh menyatakan bahawa defendan tidak mempunyai pengetahuan tentang cukai-cukai lain. Oleh yang demikian, notis-notis taksiran sememangnya telah diserahkan kepada defendan. (perenggan 13, 21 & 26)

(2) Dengan penyampaian sempurna notis-notis taksiran tersebut, maka cukai yang ditaksirkan ke atas defendan menjadi genap masanya dan kena dibayar sepertimana yang diperuntukkan di bawah s. 103(1) Akta tersebut. Defendan telah gagal menjelaskan sepenuhnya cukai yang telah ditaksir dan dibangkitkan ke atasnya di dalam tempoh 30 hari dan 60 hari dari tarikh penyerahan notis-notis taksiran. Maka, kenaikan sebanyak 10% dan 5% masing-masing telah dikenakan selaras dengan ss. 103(4) dan 103(5A) Akta. Oleh yang demikian, kenaikan 10% dan 5% tersebut adalah teratur dan selaras dengan peruntukan undang-undang. (perenggan 28 & 36)

(3) Mahkamah ini bukanlah forum yang sesuai untuk memutuskan berkenaan dengan jumlah cukai dan taksiran yang dibangkitkan terhadap defendan serta amaun yang dituntut oleh plaintif dalam tindakan ini (*Sun Man Tobacco Co Ltd v. Government of Malaysia*; *Kerajaan Malaysia lwn. Saratogoa Sdn Bhd; Kerajaan Malaysia v. Dato Ghani Gilong*). Sekiranya defendan tidak berpuashati dengan taksiran yang dibangkitkan ke atasnya, defendan hendaklah memfailkan rayuan kepada Pesuruhjaya Khas Cukai Pendapatan menurut s. 99(1) Akta. Seksyen 99 memperuntukkan bahawa rayuan hendaklah dikemukakan dalam tempoh 30 hari selepas notis taksiran diserahkan di dalam borang yang ditetapkan (prescribed form). Di dalam kes ini, tidak terdapat sebarang rayuan selaras dengan s. 99(1) Akta yang dikemukakan oleh defendan. Oleh kerana defendan tidak mengemukakan rayuan, taksiran-taksiran yang dibangkitkan terhadap defendan adalah menjadi konklusif dan muktamad. (perenggan 45, 46, 50 & 52-53)

(4) Eksibit P15 yang dikeluarkan oleh plaintif yang menyatakan nama, alamat serta jumlah cukai yang terhutang adalah sebagai bukti yang mencukupi untuk mahkamah ini memberikan penghakiman terhadap defendan dalam tindakan ini (s. 142(1) Akta). Sudah terlalu lambat bagi defendan memohon untuk kes dihantar kepada Pesuruhjaya Khas Cukai Pendapatan. Masa dan peluang telah pun berlalu. Kandungan notis-notis taksiran sudah mempunyai maklumat berkenaan dengan rayuan terhadap taksiran sekiranya defendan tidak berpuashati dengan taksiran-taksiran itu. Atas alasan-alasan di atas, mahkamah memutuskan bahawa pihak plaintif telah membuktikan tuntutan mereka terhadap defendan atas imbangan kebarangkalian. (perenggan 59, 68 & 69)

Kes-kes yang dirujuk:

Arumugam Pillai v. Government of Malaysia [1975] 1 LNS 2 FC ***(dirujuk)***

Chong Woo Yit v. Government of Malaysia [1989] 2 CLJ 87; [1989] 1 CLJ (Rep) 9 SC ***(dirujuk)***

Government of Malaysia v. Abdul Rahman [1974] 1 LNS 40 HC ***(dirujuk)***

Government of Malaysia v. Dato' Mahindar Singh [1995] 1 LNS 323 HC ***(dirujuk)***

Government of Malaysia v. KPM Modal Sdn Bhd [2002] 6 CLJ 221 HC ***(dirujuk)***

Government of Malaysia v. Teoh Chai Siok [1990] 1 CLJ 282; [1990] 2 CLJ (Rep) 76 HC ***(dirujuk)***

Government of Malaysia v. Lee Tain Tshung [1991] 2 CLJ 1520; [1991] 2 CLJ (Rep) 664 HC ***(dirujuk)***

Kerajaan Malaysia lwn. Saratogoa Sdn Bhd [2006] 7 CLJ 229 HC ***(dirujuk)***

Kerajaan Malaysia v. Abdul Rahim Mohd Aki [1994] 4 BLJ 376 HC ***(dirujuk)***

Kerajaan Malaysia v. Beyond Gateway Sdn Bhd [2003] 2 CLJ 527 HC ***(dirujuk)***

Kerajaan Malaysia v. Dato' Ghani Gilong [1995] 3 CLJ 161 FC ***(dirujuk)***

Kerajaan Malaysia v. Ong Kar Beau [2003] 1 LNS 188 HC ***(dirujuk)***

Kerajaan Malaysia v. Neraca Untung Sdn Bhd [2009] 1 LNS 575 CA ***(dirujuk)***

Kerajaan Malaysia lwn. Rimo Jaya (M) Sdn Bhd [2005] 8 CLJ 303 HC ***(dirujuk)***

Kerajaan Malaysia v. Syarikat Muliajaya Sdn Bhd (Kuala Lumpur High Court Case No. S4-21-65-2005) (Unreported) ***(dirujuk)***

Sun Man Tobacco Co Ltd v. Government of Malaysia [1973] 1 LNS 144 FC ***(dirujuk)***

Perundangan yang dirujuk:
Evidence Act 1950, s. 114(e)
Income Tax Act 1967, ss. 99(1), 103(1), (4), (5A), 106(1), (3), 142(1), 145

Bagi pihak plaintif - Harris Hanapi (Rozaidah Yaacob bersamanya); Lembaga Hasil Dalam Negeri
Bagi pihak defendan - Ashok; T/n TK Wong, Tan & Assocs

Dilaporkan oleh Suhainah Wahiduddin

PENGHAKIMAN

Noraini Abdul Rahman PK:

[1] Plaintif adalah Kerajaan Malaysia. Plaintif telah membangkitkan taksiran cukai melalui Notis-notis Taksiran dan Notis Taksiran Tambahan bagi Tahun Taksiran 1995 (Tambahan), 1996, 1996 (Tambahan), 1997, 1997 (Tambahan), 1998 dan 1999 (notis taksiran tersebut). Notis Taksiran tersebut telah diposkan dan diterima oleh defendan. Di dalam pernyataan tuntutan plaintif, plaintif mengakui menerima bayaran dari defendan sebanyak RM750,000 bagi tahun taksiran 1996, RM1.9 juta bagi tahun taksiran 1997. Defendan juga membuat bayaran sebanyak RM30,000 bagi tahun taksiran 1997 dan RM65,000 bagi tahun tahun taksiran 1995 (Tambahan), 1996, 1996 (Tambahan), 1997, 1997 (Tambahan) dan 1999. Akan tetapi pembayaran-pembayaran yang dibuat oleh defendan tidak seperti amaun yang terkandung dalam notis-notis taksiran tersebut. Dalam lain perkataan terdapat baki jumlah yang belum dijelaskan hingga sekarang sebanyak RM7,480,800.17. Oleh itu plaintif mengambil tindakan ini untuk menuntut dari defendan baki amaun yang belum dibayar sebanyak RM7,480,800.17 bersama faedah dan kos.

[2] Defendan menafikan yang mereka berhutang sebanyak amaun yang dituntut dan menyatakan yang pengiraan taksiran adalah salah kerana plaintif tidak mengambil kira amaun yang sudah dibayar kepada plaintif. Juga taksiran adalah salah kerana bagi tahun 1998 keuntungan defendan adalah sedikit iaitu RM629,332 dan plaintif tidak harus menaksirkan cukai yang perlu dibayar sebanyak RM3,215,623.12. Bagi tahun taksiran 1999, defendan mengalami kerugian yang teruk dan plaintif tidak boleh menilai cukai yang perlu dibayar sebanyak RM2,178,586.56.

[3] Semasa perbicaraan, plaintif mengemukakan empat saksi dan defendan mengemukakan seorang saksi.

[4] Saya ingin membincang dahulu hujahan peguam defendan mengenai isu had masa. Mengikut peguam defendan, tidak terdapat apa-apa had masa dalam perkara cukai dan ini diputuskan dalam kes *Chong Woo Yit v. Government Of Malaysia* [1989] 2 CLJ 87; [1989] 1 CLJ (Rep) 9. Tujuan peguam membahaskan isu had masa adalah bagi tujuan supaya plaintif menarik balik kes ini dan merujuk kes ini kepada Pesuruhjaya Khas Cukai Pendapatan. Saya berpendapat hujahan ini tidak bermerit oleh kerana tidak diplidkan. Lagi pun, sekiranya defendan ingin kes ini ditaksirkan di hadapan Pesuruhjaya Khas Cukai Pendapatan, defendan mestilah membuat rayuan dalam borang Q. Oleh itu, hujahan ini tidak akan diambilkira oleh mahkamah.

[5] Setelah mendengar hujahan kedua-dua peguam saya berpendapat seperti berikut:

Kausa Tindakan

[6] Kausa tindakan plaintif di dalam kes ini adalah berkenaan dengan kegagalan defendan untuk membayar cukai sepenuhnya dalam tempoh 30 hari selepas notis-notis taksiran diserahkan kepada defendan.

[7] Di dalam kes *Sun Man Tobacco Co Ltd v. Government of Malaysia* [1973] 1 LNS 144, Mahkamah Persekutuan telah memutuskan seperti berikut:

> In *Comptroller of Income Tax v. A. Co. Ltd.* Choor Singh J. summed up the law in such lucid terms that I need no more than echo the following words of his Lordship with which I respectfully agree:
>
> > In my opinion, once the Comptroller of Income Tax has made an assessment and issue a notice of assessment to a taxpayer calling upon him to pay the tax mentioned in the notice, the taxpayer is bound by law to pay such tax within one month even though he may be dissatisfied with the assessment. Whether the assessment is right or wrong, the tax must be paid notwithstanding any objection or appeal.

[8] Selanjutnya di dalam kes *Government of Malaysia v. Abdul Rahman* [1974] 1 LNS 40, Mahkamah memutuskan bahawa: A

> Since the amount was not paid within thirty days further penalties were added and since that was not paid civil proceedings were brought to recover the tax as a debt due to the Government. B

[9] Seterusnya di dalam kes *Government of Malaysia v. KPM Modal Sdn Bhd* [2002] 6 CLJ 221, Mahkamah Tinggi memutuskan bahawa:

> After receipt of that notice of assessment, the taxpayer should pay the tax due within thirty days irrespective of whether or not the taxpayer appeals against the said assessment (see s. 103 of the Income Tax Act 1967 (Revised 1971) (Act 53)). Until today, the defendant simply refused to pay those tax that were due ... C

[10] Di dalam kes *Kerajaan Malaysia v. Ong Kar Beau* [2003] 1 LNS 188, Mahkamah telah memutuskan bahawa: D

> The scheme of Income Tax clearly that, upon service of a notice of assessment on the person assessed the tax payable under the assessment become due and payable at the place specified in the notice, whether or not the person appeals against the assessment. Failure to pay within the time prescribed would attract the provisions of the penalties provided for under s. 103(4) and 103(5A) of the Act. The amount assessed and penalty imposed can be recovered by way of civil proceedings as a debt due to the Government. E F

[11] Di dalam kes kita ini, defendan telah gagal untuk membayar sepenuhnya jumlah cukai yang dibangkitkan oleh plaintif melalui notis-notis taksiran tersebut. Defendan juga gagal untuk membuktikan bahawa jumlah cukai yang dibangkitkan telah dibayar sepenuhnya oleh defendan. Ini diakui sendiri oleh SD1 di mana setelah disoal balas oleh peguam plaintif sama ada terdapat bukti bayaran terhadap cukai-cukai yang dibangkitkan, SD1 menjawab, tiada. SD1 juga tidak mengemukakan apa-apa bukti mengenai pembayaran itu. Peguam defendan di dalam hujahan beliau telah mengemukakan salinan fotostat resit berjumlah RM55,000 dan RM10,000 yang beliau kepilkan di dalam hujahan bertulis beliau. Mahkamah tidak dapat menerima salinan resit sebagai bukti oleh kerana ianya tidak dikemukakan oleh defendan semasa perbicaraan. G H I

A **Penyerahan Notis-notis Taksiran**

[12] Berkenaan dengan penyerahan notis-notis taksiran tersebut, s. 145 memperuntukkan seperti berikut:

B 145.(1) Subject to any express provisions of this Act, for the purposes of this Act notices may be served personally or by ordinary or registered post.

(2) A notice relating to tax which is sent by ordinary or registered post shall be deemed to have been served on the person (including a partnership) to whom it is C addressed on the day succeeding the day on which the notice would have been received in the ordinary course of post if it is addressed

(a) in the case of a company, partnership or body of D persons having a registered office in Malaysia:

(i) ...

(ii) to its last known address; or

E (iii) ...

[13] Berdasarkan peruntukan s. 145 di atas, notis-notis taksiran yang diserahkan secara pos biasa hendaklah dianggap (shall be deemed) telah diserahkan secara sempurna ke atas defendan.

F **[14]** Di dalam kes kita ini, SP1 iaitu pegawai penaksir plaintif telah memberikan keterangan bahawa notis-notis taksiran bagi Tahun Taksiran 1996 dan 1997 telah diserahkan kepada despatch di unit pentadbiran untuk diserahkan kepada defendan (Sila rujuk Q & A No. 32 eksh. P5).

G **[15]** SP2 iaitu pegawai penaksir plaintif juga telah memberikan keterangan bahawa notis-notis taksiran bagi Tahun Taksiran 1995 (Tambahan), 1996 (Tambahan), 1997 (Tambahan), 1998 dan 1999 telah diserahkan kepada despatch di unit pentadbiran untuk H diserahkan kepada defendan (Sila rujuk Q & A No. 46 eks. P13).

[16] Lanjutan daripada itu SP3 telah memberikan keterangan bahawa setelah beliau menerima notis-notis taksiran daripada pegawai penaksir, beliau akan menghantar notis-notis tersebut untuk diposkan di pejabat pos (Sila rujuk Q & A No. 10 I eks. P14). SP3 juga telah memberikan keterangan bahawa cara pengeposan notis-notis taksiran kepada pembayar cukai adalah secara pos biasa (Sila rujuk Q & A No. 12 eks. P14).

[17] Berdasarkan s. 145 Akta dan keterangan saksi-saksi plaintif tersebut, mahkamah berpendapat bahawa notis-notis taksiran hendaklah dianggap telah diserahkan kepada defendan. Mahkamah juga berpendapat bahawa s. 145 tidak memperuntukkan keperluan bagi pihak plaintif untuk menyimpan rekod bagi notis-notis taksiran yang dihantar secara pos biasa sebagai bukti pengeposan.

[18] Plaintif juga selanjutnya menghujahkan bahawa keterangan SP1, SP2 dan SP3 berkenaan dengan proses kerja dalam menyerahkan notis-notis taksiran melalui pos biasa hendaklah dianggap sebagai tugasan rasmi yang telah dilaksanakan secara teratur (official acts have been regularly performed) selaras dengan peruntukan s. 114(e) Akta Keterangan 1950 yang memperuntukkan bahawa:

> 114. The Court may presume existence of any fact which it think likely to have happened, regard being had to the common course of natural events, human conduct, and public and private business, in their relation to the facts of the particular case.
>
> (e) that judicial and official acts have been regularly performed.

[19] Dalam kes *Kerajaan Malaysia v. Syarikat Muliajaya Sdn Bhd*, Kuala Lumpur High Court case No. S4-21-65-2005, di mana Mahkamah telah memutuskan seperti berikut:

> Section 145(2) provides that a notice relating to tax which is sent by ordinary post shall be deemed to have been served on the day succeeding the day on which the notice would have been received in the ordinary course of post provided it is addressed in the case of a company to its registered office or to its last known address or to any person authorized by it to accept service of process. It must be pointed out that Section 145 (the specific provision in the Income Tax Act 1967 on service of notices) does not anywhere spell out that a register or some record of notices sent out daily by ordinary post must be maintained as proof of posting. No such requirement is also stipulated in respect of notices sent out by registered post ...
>
> ... What can be deduced in my assessment from a reading of the said section as a whole is that it was the intent behind the provision that there should be flexibility in the procedural aspects of effecting service of the notices by LHDN on taxpayers. That to me is also consistent with the larger object behind the legislation, the Income Tax Act 1967 and the concomitant obligation of all persons deriving chargeable income in the country to annually pay taxes. The social and fiscal objectives in raising taxes for the operations of the government and for development

purposes in the country require me to give that provision a purposive and liberal interpretation in the circumstances. I also accept the contention of the counsel for the plaintiff that apart from such a requirement being not part of the law, any reading into s. 145 of such requirement would be tantamount to imposing additional financial and manpower burden on the government. Needless to say this could translate into additional taxes for all taxpayers, the majority of whom diligently meet their tax obligations on time.

I therefore hold that it is not reasonable at all to read into s. 145 a further requirement that the plaintiff should keep or maintain a record or register of all notices sent out daily or of undelivered notices returned by the postal authorities before service of notices are accepted or deemed to have been validly effected.

[20] Selanjutnya, di dalam kes yang sama, berkenaan dengan s. 114(e) Akta Keterangan 1950, mahkamah memutuskan bahawa:

I am satisfied that there are good and sound public policy grounds why the presumption should be opted for and applied in this case. If further evidence was required under section 145(2) of the Income Tax Act, 1967, in respect of posting of the notices, this would have been expressly set out there in that provision. To me, it was precisely for situations like this that the presumption pursuant to s. 114 of the Evidence Act, 1950 was provided for under general law. The policy behind s.114 is to waive the intricacies of proof required (unless of course reasons are shown to the contrary) to enable the court to exercise its discretion, especially where illustration (e) is relevant, to presume that judicial and official act have been rightly and regularly done for the smooth carrying out and realization of administrative and judicial functions and objectives.

Mahkamah bersetuju dengan hujahan peguam plaintif ini.

[21] Berkenaan dengan isu notis-notis taksiran telah diserahkan kepada defendan mahkamah mendapati:

(i) Perenggan 5 kandungan C (Fakta-fakta yang dipersetujui) dan perenggan 5 kandungan A ms. 5 dan 9 (ikatan pliding) menyatakan bahawa defendan telah membuat bayaran sebanyak RM750,000 dan RM1,900,000 di dalam tempoh terhadap cukai bagi tahun-tahun taksiran 1996 dan 1997. Plaintif menghujahkan bahawa bayaran-bayaran yang dibuat tersebut jelas membuktikan bahawa defendan telahpun menerima notis-notis taksiran bagi tahun taksiran 1996 dan 1997.

Mahkamah bersetuju dengan hujahan peguam plaintif ini.

Di dalam kes *Government of Malaysia v. KPM Modal Sdn Bhd* [2002] 6 CLJ 221, mahkamah memutuskan bahawa:

> ... the defendant admitted that it had paid a sum of RM53,139.45 as tax for the assessment year of 1979 within the period of thirty days. This admission must be viewed against the backdrop that the defendant had denied knowledge of the other taxes that were due and payable.

Berdasarkan kes di atas, mahkamah berpendapat bahawa dengan pengakuan defendan terhadap bayaran yang dilakukan bagi tahun taksiran 1996 dan 1997, defendan tidak boleh menyatakan bahawa defendan tidak mempunyai pengetahuan tentang cukai-cukai lain yang genap masa dan kena dibayar oleh defendan kepada plaintif.

(ii) Ekshibit P12 (ms. 65 kandungan B) perenggan pertama surat daripada ejen cukai defendan bertarikh 7 April 2003 juga dengan secara jelas merujuk kepada notis taksiran bagi tahun-tahun taksiran 1998 dan 1999. Ini juga jelas menunjukkan bahawa defendan telahpun menerima notis-notis taksiran bagi tahun taksiran 1998 dan 1999.

(iii) Selain daripada itu perenggan 9 kandungan A pernyataan pembelaan defendan menyatakan bahawa terdapat cadangan penyelesaian daripada defendan bagi notis taksiran bagi Tahun Taksiran 1995 (Tambahan), 1996, 1996 (Tambahan), 1997, 1997 (Tambahan). Ini jelas menunjukkan bahawa defendan telah menerima Notis-notis Taksiran bagi Tahun Taksiran 1995 (Tambahan), 1996, 1996 (Tambahan), 1997, 1997 (Tambahan).

[22] Selanjutnya, peguam plaintif juga menghujahkan bahawa notis-notis taksiran telah diserahkan kepada defendan kerana notis-notis taksiran tersebut tidak pernah dikembalikan kepada plaintif tanpa serah. Ini adalah berdasarkan kepada keterangan-keterangan berikut:

(i) Keterangan SP1 (Sila rujuk Q & A No. 33 eks. P5)

(ii) Keterangan SP2 (Sila rujuk Q & A No. 47 eks. P13)

(iii) Keterangan SP3 (Sila rujuk Q & A No. 15 eks. P14).

[23] Di dalam kes *Kerajaan Malaysia v. Neraca Untung Sdn Bhd* [2009] 1 LNS 575 (Dalam Mahkamah Rayuan Rayuan Sivil No. W-01-1-2005), Mahkamah Rayuan telah memutuskan bahawa:

> With regard to 1997 notice, the Respondent's tax agent had *vide* letter admitted having receive the same. However with regard to 1997 (Additional) notice there is no admission of receipt, but the notice was never returned undelivered. It would seem that pursuant to section 145(2) of the Income Tax Act 1967, as the said 1997, (Additional) notice was never returned undelivered, it is deemed to have been received by the respondent. However the respondent did not respond to both the notices.

[24] Di dalam kes *Kerajaan Malaysia lwn. Rimo Jaya (M) Sdn Bhd* [2005] 8 CLJ 303, mahkamah telah memutuskan bahawa:

> Apabila Notis Taksiran telah dihantar ke alamat Defendan dan tidak pernah dikembalikan tanpa serah kepada Plaintif, maka penyampaian tersebut telah dianggap sempurna mengikut peruntukan Seksyen 145(2)(a)(ii) Akta Cukai Pendapatan 1967.

[25] Walau bagaimanapun, berkenaan dengan isu penyerahan notis-notis taksiran, SD1 di dalam keterangan beliau semasa disoalbalas oleh peguam plaintif mengaku bahawa defendan telah menerima notis-notis taksiran bagi Tahun Taksiran 1995 (Tambahan), 1996, 1996 (Tambahan), 1997, 1997 (Tambahan), 1998 dan 1999. Oleh yang demikian berdasarkan keterangan SD1 tersebut, notis-notis taksiran sememangnya telah diserahkan kepada defendan.

[26] Oleh yang demikian, dengan penyerahan notis-notis taksiran tersebut, cukai menjadi genap masa dan kena di bayar.

[27] Di dalam kes *Chong Woo Yit v. Government of Malaysia* [1989] 2 CLJ 87; [1989] 1 CLJ (Rep) 9 Mahkamah Agung memutuskan:

> **[2]** On the service of a notice of assessment on the person assessed, the tax payable under the assessment becomes due and payable whether or not the person appeals against the assessment and would be recovered by the Government by civil proceedings as a debt due to the Government.

Cukai Genap Masa Dan Kena Dibayar (The Tax Become Due And Payable)

[28] Plaintif seterusnya berhujah bahawa dengan penyampaian sempurna notis-notis taksiran tersebut, maka cukai yang ditaksirkan ke atas defendan menjadi genap masanya dan kena dibayar sepertimana yang diperuntukkan di bawah s. 103(1) Akta seperti berikut:

> 103(1) Subject to this section, tax payable under an assessment or a composite assessment shall on the service of the notice of assessment or composite assessment on the person assessed be due and payable at the place specified in that notice whether or not that person appeals against the assessment or composite assessment, as the case may be.

[29] Selanjutnya di bawah s. 106(1) Akta memperuntukkan bahawa:

> 106(1) Tax due and payable may be recovered by the Government by civil proceedings as a debt due to the Government.

[30] Di dalam kes *Arumugam Pillai v. Government of Malaysia* [1975] 1 LNS 2, Mahkamah Persekutuan memutuskan bahawa:

> ... the effect of the relevant provision of the Income Tax Act is that on the service of a notice of assessment on the person assessed the tax payable under the assessment becomes due and payable at the place specified in the notice, whether or not the person appeals against the assessment, which can then be recovered by the government by civil proceedings as a debt due to the Government, and that on such civil proceedings being brought by the Government the court has no power to entertain any plea that the amount of tax sought to be recovered is excessive, incorrectly assessed, under appeal or incorrectly increased.

[31] Berdasarkan autoriti-autoriti di atas, plaintif menghujahkan bahawa dengan penyerahan notis-notis taksiran terhadap defendan, cukai yang dibangkitkan adalah menjadi genap masa dan kena dibayar sama ada defendan merayu terhadap notis-notis taksiran tersebut ataupun tidak. Di atas kegagalan defendan untuk membayar sepenuhnya cukai yang genap masa dan kena dibayar tersebut, ianya boleh dituntut oleh plaintif melalui tindakan sivil sebagai hutang yang tertunggak kepada plaintif.

A Mahkamah bersetuju dengan hujahan peguam plaintif atas isu ini.

Kenaikan 10% Dan 5%

[32] Seksyen 103(4) Akta memperuntukkan:

B 103(4) Subject to subsection (3), where any tax due and payable on the service of a notice in accordance with subsection (1) or (2) has not been paid within thirty days after the service of that notice (or within such longer period as may be allowed by the Director General), so much of the tax as is unpaid upon the expiration of those days of C that period, as the case may be shall without any further notice being served be increased by a sum equal to ten percent of the tax so unpaid, and that sum shall be recoverable as if it were tax due and payable under this act.

D

[33] Seterusnya, s. 103(5A) Akta memperuntukkan bahawa:

103(5A) Where the tax due and payable has been increased under subsection (4) or (5) any balance remaining unpaid upon expiration of sixty days from the date of such increase E shall without any further notice being served be further increased by a sum equal to five percent of the balance unpaid, and that sum shall be recoverable as if it were tax due and payable under this act.

F **[34]** Dalam kes *Government of Malaysia v. Teoh Chai Siok* [1990] 1 CLJ 282; [1990] 2 CLJ (Rep) 76, Yang Arif KC Vohrah telah memutuskan seperti berikut:

Clearly in regard to the "additional tax" of RM288,658.70 assessed for the 1974 year of assessment the tax is "due and G payable" and "may be recovered by civil proceedings as a debt due to the government" under s. 106(1) of the Act. As regards each of the late payment increases imposed under s. 103(4) and 103(5A), each of this provisions state that the increased sum "shall be recoverable as if it were tax due and payable under this Act". Thus the late payment increases to fall under s. 106 of Act H in that they amount to "tax due and payable" and "may be recovered by civil proceedings as a debt due to the government."

I

[35] Selanjutnya di dalam kes *Kerajaan Malaysia v. Beyond Gateway Sdn Bhd* [2003] 2 CLJ 527, Mahkamah memutuskan bahawa: A

> It is said that the process of assessment would be complete when the income is computed and the tax is determined by an order in writing (*Kalyankumar Ray v. CIT* [1991] 191 ITR 634 (SC)). An order of this nature is called a Notice of Assessment or Composite Assessment. That would be a Notice in writing where the total income of the tax payer or assessee is assessed and the tax, that is payable by him or it, will be determined. It is salutary to remember that every tax payer, be it an individual or a company, must ensure that his or its tax is being paid by him or it every year. If there is delay on the part of the individual tax payer to pay his tax within thirty (30) days upon receipt of the Notice of Assessment or Composite Assessment, a penalty shall be imposed as provided for under s. 103(4) of the Income Tax Act 1967. That penalty will be in the form of 10% of the tax so unpaid that has been assessed and computed. If there is a further default of non-payment of another sixty (60) days by an individual tax payer, a further penalty of 5% of the balance unpaid will be imposed as provided for under s. 103(5A) of the Income Tax Act 1967. In so far as a company is concerned, tax payable under an assessment for a year of assessment shall be due and payable on the due date whether or not the company appeals against the assessment. This is provided for under s. 103A(2) of the Income Tax Act 1967. And that where any tax due and payable has not been paid by the company within thirty (30) days after the service of the Notice, so much of the tax that is unpaid upon the expiration of that period shall without any further notice being served be increased by 10% of the tax so unpaid, and that sum shall be recoverable as if it were tax due and payable under the Income Tax Act 1967. Again, if there is any balance remaining unpaid upon the expiration of sixty (60) days from the date of such increase the company shall without any further notice being served be further increased by a sum equal to 5% of the balance unpaid, and that sum shall be recoverable as if it were tax due and payable under the Income Tax Act 1967. That would be the rigours, briefly, of the Income Tax Act 1967. B C D E F G H

[36] Di dalam kes kita ini, defendan telah gagal menjelaskan sepenuhnya cukai yang telah ditaksir dan dibangkitkan ke atasnya di dalam tempoh 30 hari dan 60 hari dari tarikh penyerahan Notis-notis taksiran. Maka, kenaikan sebanyak 10% dan 5% masing-masing telah dikenakan selaras dengan s. 103(4) dan 103(5A) Akta. Oleh yang demikian, Mahkamah berpendapat kenaikan 10% dan 5% tersebut adalah teratur dan selaras dengan peruntukan undang-undang percukaian. I

Mahkamah Tidak Boleh Melayani Apa-apa Hujah (Plea) Bahawa Amaun Cukai Yang Hendak Didapatkan Itu Adalah Berlebihan, Ditaksir Dengan Tidak Betul, Dalam Proses Rayuan Atau Dinaikkan Dengan Tidak Betul

[37] Selanjutnya peguam plaintif menghujahkan bahawa Mahkamah tidak boleh melayani apa-apa hujah (plea) bahawa amaun cukai yang hendak didapatkan itu adalah berlebihan, ditaksir dengan tidak betul, dalam proses rayuan atau dinaikkan dengan tidak betul di bawah s. 103(4) dan (5A).

[38] Seksyen 106(3) Akta memperuntukkan bahawa:

> 106(3) In any civil proceedings under this section the court shall not entertain any plea that the amount of tax sought to be recovered is excessive, incorrectly assessed, under appeal or incorrectly increased under section 103(4), (5), or (5A).

[39] Di dalam kes *Sun Man Tobacco Co Ltd v. Government of Malaysia* [1973] 1 LNS 144 Mahkamah Persekutuan memutuskan seperti berikut:

> There is a string of decided cases ... in which it has been held that the effect of the relevant provisions of the Income Tax 1967 is that on the service of a notice of assessment on the person assessed, the tax payable under the assessment becomes due and payable at the place specified in the notice, whether or not the person appeals against the assessment, and can then be recovered by the Government by civil proceedings as a debt due to the Government. On such civil proceedings being brought by the Government, the court has no power to entertain any plea that the amount of tax sought to be recovered is excessive, incorrectly assessed, under appeal or incorrectly increased.

[40] Selanjutnya, di dalam kes *Arumugam Pillai v. Government of Malaysia* [1975] 1 LNS 2, Mahkamah Persekutuan telah memutuskan berkenaan dengan sub-s. 106(3) Akta Cukai Pendapatan 1967 seperti berikut:

> ... even if he reneged from his previous decision in Government of *Malaysia v. DC and Comptroller of Inland Revenue v. N.P*, he would nevertheless be bound by the decision of this court in *Sun Man Tobacco Co Ltd v. Government of Malaysia* which upheld the view that by reason of the operation of Section 106(3) of the Income Tax 1967, the court, to put it bluntly, had only one function to perform, and that was to deliver judgment in favour of the Government

[41] Selanjutnya, dalam kes *Kerajaan Malaysia v. Abdul Rahim Mohd Aki* [1994] 4 BLJ 376 mahkamah telah memutuskan seperti berikut:

> Section 106(3) of the Income Tax Act provides that in any civil proceedings to recover income tax allegedly due and payable, the Court must close its ears and shut its eyes to any suggestion or indication that the amount claimed is excessive or incorrectly assessed. The said section has the effect of making the amount claimed conclusively correct and unchallenged in the civil proceedings to recover it and, consequently, of making the judgment subsequently entered immune from subsequent challenge on the ground that the amount of judgment was excessive or incorrectly assessed.

[42] Di dalam kes *Government of Malaysia v. Abdul Rahman* [1974] 1 LNS 40, tindakan sivil telah difailkan terhadap pembayar cukai bagi menuntut cukai yang genap masanya dan kena dibayar. Pihak pembayar cukai dalam pembelaan telah menyatakan, antaranya beliau telah membuat rayuan kepada Pesuruhjaya Khas Cukai Pendapatan terhadap notis taksiran yang dibangkitkan namun rayuan tersebut masih belum didengar. Walau bagaimanapun, Mahkamah memutuskan untuk merekodkan penghakiman terhadap pembayar cukai. Kes ini memutuskan seperti berikut:

> ... He further stated that he had appealed to the Special Commissioners of Inland Revenue but the matter was not yet heard ...

dan keputusan yang dibuat ialah:

> ... leave to sign final judgment confirmed with cost.

[43] Di dalam kes *Kerajaan Malaysia lwn. Saratogoa Sdn Bhd* [2006] 7 CLJ 229, Mahkamah memutuskan seperti berikut:

> Defendan juga menyatakan bahawa tiada butiran mengenai bagaimana jumlah cukai tersebut dikenakan. Mengenai isu ini, Plaintif bergantung kepada s. 106 Akta yang memperuntukkan bahawa (dalam bahasa asal);
>
> 106(1) Tax due and payable may be recovered by the Government by civil proceedings as a debt due to the Government.
>
> (2) ...

A (3) In any civil proceedings under this section the court shall not entertain any plea that the amount of tax sought to be recovered is excessive, incorrectly assessed, under appeal or incorrectly increased under section 103(4), (5), (6), (7) or (8).

B Oleh yang demikian, Defendan tidak boleh mempertikaikan jumlah yang ditaksirkan. Apa yang perlu dilakukan oleh Defendan ialah membuat rayuan kepada Pesuruhjaya Khas Cukai di bawah peruntukan s. 99 Akta.

C **[44]** Plaintif selanjutnya merujuk kepada kes *Kerajaan Malaysia v. Dato' Haji Ghani Gilong* [1995] 3 CLJ 161 di mana Mahkamah Persekutuan memutuskan bahawa:

... We say so because the Special Commissioners are the judges of fact and have the jurisdiction to consider not only a plea of
D limitation on subsection 1 and 3 of section 91 of the Act but also other issues such as whether the amount of tax sought to be recovered is excessive, incorrectly assessed or incorrectly increased, all of which are issues which the court in proceedings for recovery of tax by suit is prohibited by s. 106(3) of the Act from entertaining.

E

Having said that we must go on to say that the judge's order deducting the sum of RM51,244.16 claim by way of additional assessment for the year assessment 1971, from the total sum of RM504,052, was wrong and we therefore had no option but to
F set it aside ...

[45] Mahkamah bersetuju dengan hujahan peguam plaintif yang berdasarkan autoriti-autoriti yang dinyatakan di atas. Mahkamah ini bukanlah forum yang sesuai untuk memutuskan berkenaan dengan jumlah cukai dan taksiran yang dibangkitkan terhadap defendan
G serta amaun yang tuntut oleh plaintif dalam tindakan ini.

Hak Untuk Merayu Kepada Pesuruhjaya Khas Cukai Pendapatan

H **[46]** Mahkamah juga berpendapat sekiranya defendan tidak berpuashati dengan taksiran yang dibangkitkan ke atasnya, defendan hendaklah memfailkan rayuan kepada Pesuruhjaya Khas Cukai Pendapatan menurut s. 99(1) Akta.

I **[47]** Seksyen 99(1) Akta memperuntukkan bahawa:

99(1) A person aggrieved by an assessment made in respect of him may appeal to the Special Commissioners against the assessment by giving to the Director General within

> thirty days after the service of the notice of assessment or, in the case of an appeal against an assessment made under section 92 within the first 3 months of the year of assessment for which the assessment was made (or within such extended period as regards those days or months as may be allowed under section 100) a written notice of appeal in the prescribed form stating the grounds of appeal an containing such other particulars as may be required by that form.

[48] Di dalam kes *Sun Man Tobacco Co Ltd v. Government of Malaysia* [1973] 1 LNS 144 Mahkamah Persekutuan telah memutuskan seperti berikut:

> In place of a Board of Review we now have the Special Commissioners of Income Tax. It is open to a taxpayer to go before them and prove that he is not liable to assessment. The doors of justice are not shut to him merely because the claimant is the Government, but he has to enter the doors of the Special Commissioners first to raise the plea of non-observance of the principle of natural justice or to establish that the Director-General acted arbitrarily and in a non judicial manner. It is only after he has availed himself of that remedy as laid down by the law that he has a right to come to the courts.

[49] Selanjutnya di dalam kes yang sama, Mahkamah Persekutuan juga memutuskan bahawa:

> ... In my opinion the learned Judge was right in this instant case where he said that if the taxpayer wished to dispute that the amount of tax sought to be recovered is excessive, incorrectly assessed, under appeal or incorrectly increased under section 103(4) or (5), he has to do so by way of appeal to the Special Commissioners.

[50] Mahkamah mendapati bahawa tidak terdapat sebarang rayuan selaras dengan s. 99(1) Akta yang dikemukakan oleh defendan dalam kes ini. Eksibit P-12 (ms. 65 ikatan B) bukanlah merupakan rayuan menurut s. 99 kerana s. 99 memperuntukkan bahawa rayuan hendaklah dikemukakan dalam tempoh 30 hari selepas notis taksiran diserahkan di dalam borang yang ditetapkan (prescribed form). Saksi SP1 (Q & A No. 35 dan 37 eks. P5) dan SP2 (Q & A 51 dan 53 eks. P13) telah memberikan keterangan bahawa borang yang ditetapkan tersebut adalah borang Q dan di dalam kes ini SP1 dan SP2 tidak pernah menerima sebarang

rayuan melalui borang Q daripada defendan. Tambahan pula, eks. P12 hanya dikemukakan oleh defendan di luar tempoh 30 hari dari notis-notis taksiran diserahkan. Di dalam kes ini P12 adalah bertarikh 7 April 2003 sedangkan notis-notis taksiran bagi Tahun Taksiran 1998 (P10) dan 1999 (P11) adalah bertarikh 25.2.2000.

[51] Di dalam kes ini juga, isu utama yang dibangkitkan oleh defendan adalah berkenaan dengan ketidakpuasan hati defendan tentang taksiran-taksiran yang dibangkitkan serta pengiraan cukai yang dilakukan oleh plaintif. Oleh yang demikian mahkamah berpendapat bahawa isu-isu ini hendaklah didengar dan diputuskan oleh Pesuruhjaya Khas Cukai Pendapatan, yang merupakan hakim fakta (judge of fact) sebagaimana yang diperuntukkan di dalam s. 99. Mahkamah ini bukanlah forum yang sesuai untuk melayan dan memutuskan berkenaan dengan isu pengiraan cukai dan tuntutan plaintif ke atas defendan.

Taksiran Menjadi Konklusif Dan Muktamad

[52] Plaintif seterusnya menghujahkan bahawa taksiran-taksiran yang dibangkitkan terhadap defendan adalah menjadi final dan konklusif.

50. Seksyen 97 Akta memperuntukkan bahawa:

97(1) Where:

(a) no valid notice of appeal against the assessment has been given under section 99 within the time specified by that section (or any extension thereof);

(b) …

(c) …

the assessment as made, agreed or determined shall be final and conclusive for the purposes of this Act.

[53] Mahkamah bersetuju dengan hujahan peguam plaintif dan mendapati yang defendan tidak mengemukakan rayuan dan oleh itu, taksiran yang dibuat adalah muktamad.

Sijil Di Bawah s. 142(1) Akta

[54] Plaintif seterusnya merujuk kepada eks. P15 (ms. 56 kandungan B) yang merupakan satu sijil di bawah s. 142(1) Akta.

[55] Seksyen 142(1) Akta memperuntukkan bahawa:

> 142(1) In a suit under section 106 the production of a certificate signed by the Director-General giving the name and address of the defendant and the amount of tax due from him shall be sufficient evidence of the amount so due and sufficient authority for the court to give judgment for that amount.

[56] Mahkamah Rayuan di dalam kes *Kerajaan Malaysia v. Neraca Untung Sdn Bhd* [2009] 1 LNS 575 (Dalam Mahkamah Rayuan Rayuan Sivil No. W-01-1-2005) memutuskan bahawa:

> ... Tax due and payable may be recovered by the appellant by civil proceedings as debt due under section 106 of the Income Tax Act 1967. In a suit under section 106, the production of a certificate signed by the Director General of Income Tax giving the name and address of the respondent and the amount of tax due from them shall be sufficient evidence of the amount so due and would be sufficient authority for the court to give judgment for that amount. This is provided for under section 142(1) of the same Act. In the present case, the Director General of Income Tax had issued the certificate certifying the amount of tax due from the respondent. Therefore, without any reason to the contrary, the court can rely on the said certificate to give judgment for that amount ...

[57] Di dalam kes *Government of Malaysia v. Abdul Rahman* [1974] 1 LNS 40, Mahkamah memutuskan bahawa:

> ... and in a suit under Section 106 the production of a certificate signed by the Director General giving the name and address of the Defendant and the amount of tax due from him shall be sufficient evidence of the amount so due and sufficient authority for the court to give judgment for that amount.

[58] Seterusnya, di dalam kes *Government Of Malaysia v. Lee Tain Tshung* [1991] 2 CLJ 1520; [1991] 2 CLJ (Rep) 664, Mahkamah memutuskan bahawa:

> Immediately upon the issuance of the certificate, the amount of income tax due could no longer be questioned and the certificate is sufficient authority for the court to give judgment for that amount ...

[59] Di dalam kes *Government of Malaysia v. Dato' Mahindar Singh* [1995] 1 LNS 323, mahkamah memutuskan bahawa:

> The said certificate is expressly provided to be sufficient evidence of the amount of taxes due from the defendant and gives the court sufficient authority to give judgment for the amount. The intention of the legislature is clearly to overcome any plea by any tax payer as is now raised by the defendant herein in order to delay payment of the tax. For the court to entertain such plea would be to go against the express word of the Act.

[60] Mahkamah bersetuju dengan hujahan peguam plaintif berdasarkan autoriti-autoriti di atas, bahawa, eks. P15 yang dikeluarkan oleh plaintif yang menyatakan nama, alamat serta jumlah cukai yang terhutang adalah sebagai bukti yang mencukupi untuk mahkamah ini memberikan penghakiman terhadap defendan dalam tindakan ini.

Bayaran-bayaran Yang Dilakukan Oleh Defendan Telah Diambil Kira Dalam Tindakan Ini

[61] Plaintif menghujahkan bahawa bayaran-bayaran sebanyak RM750,000, RM1,900,000, RM30,000 dan RM65,000 telahpun diambil kira oleh plaintif dalam tindakan ini. Ini secara jelas dinyatakan oleh plaintif di perenggan 5 dan 9 pernyataan tuntutan plaintif (ms. 5 dan 6 ikatan A).

[62] Fakta ini juga telah disahkan oleh SP4 di mana semasa diperiksa semula oleh peguam plaintif, SP4 mengesahkan bahawa bayaran sebanyak RM750,000, RM1,900,000, RM30,000 dan RM65,000 telah diambil kira semasa eks. P12 ditandatangani oleh beliau.

[63] Pihak defendan mengemukakan satu saksi sahaja iaitu pengarah syarikat defendan. Mengikut beliau, segala urusan defendan berkenaan dengan cukai taksiran dikendalikan oleh ejen cukai dan akauntan syarikat defendan. Beliau juga mengesahkan yang Notis Taksiran bagi tahun-tahun taksiran 1995 (Tambahan), 1996, 1996 (Tambahan), 1997, 1997 (Tambahan), 1998 dan 1999 diterima oleh syarikat defendan. Pengesahan ini dibuat bersandarkan surat dari ejen cukai beliau kepada plaintif. Jadinya syarikat defendan memang mengetahui jumlah-jumlah taksiran dan taksiran tambahan bagi tahun-tahun yang berkenaan.

[64] Beliau juga disuruh oleh peguam plaintif untuk mengenalpasti borang Q di dalam ikatan B. Setelah mengambil masa yang agak lama, beliau mengesahkan tidak terdapat borang Q. Beliau sebenar tidak mengetahui apakah borang Q itu dan bertanyakan peguam plaintif apakah borang Q itu. Jadinya jika disatukan keterangan saksi-saksi plaintif SP1, SP2 dan SP4 yang menyatakan yang defendan tidak membuat apa-apa rayuan, jelas sekali bahawa kesemua saksi plaintif dan saksi defendan berpendapat iaitu defendan tidak pernah membuat rayuan terhadap taksiran-taksiran yang dipertikaikan kepada Pesuruhjaya Khas Cukai Pendapatan.

[65] SD1 juga memberi keterangan bahawa defendan telah membayar kepada plaintif sebanyak RM750,000, RM1,900,000, RM30,000 dan RM60,000. Tetapi beliau tiada mengemukakan apa-apa bukti berkenaan dengan pembayaran itu. Oleh kerana pembayaran-pembayaran ini diakui dalam pernyataan tuntutan plaintif maka ini tidak menjadi isu. Yang agak menghairankan, SD1 tidak fasih dengan hal-hal cukai defendan.

[66] SD1 juga mempertikaikan yang jumlah-jumlah yang dibangkitkan dalam notis taksiran dan notis taksiran tambahan tetapi beliau tidak mengetahui pembayaran yang dibuat adalah bagi tahun taksiran mana. Yang jelas beliau mempertikai jumlah-jumlah itu dan menyatakan yang pengiraan cukai taksiran adalah salah dari pendapatan keuntungan atau kerugian syarikat defendan. Pada pendapat mahkamah keseluruhan pertikaian SD1 itu hanya pernyataan sahaja dengan tidak disokong oleh bukti. Umpamanya, beliau menyatakan yang cukai bagi tahun-tahun 1998 dan 1999 adalah terlalu tinggi dan berlebihan. Tetapi apabila ditanya atas sebab apa dan apakah bukti bagi beliau berkata begitu beliau tidak dapat memberi penjelasan. Mahkamah berpendapat apa yang dipertikai mesti mempunyai asas sekurang-kurangnya dengan beliau mengemukakan penyata akaun syarikat atau laporan ejen cukai beliau. Jadinya, secara keseluruhannya, keterangan beliau tidak menyokong pembelaan defendan.

[67] Semasa penghujahan beliau peguam defendan memohon agar tuntutan plaintif terhadap defendan ditolak dan kes ini dihantar kepada Pesuruhjaya Khas Cukai Pendapatan.

[68] Mahkamah berpendapat sudah terlalu lambat bagi defendan memohon untuk kes dihantar kepada Pesuruhjaya Khas Cukai Pendapatan. Masa dan peluang telah pun berlalu. Lagi pun kandungan notis-notis taksiran sudah mempunyai maklumat berkenaan dengan rayuan terhadap taksiran sekiranya defendan tidak berpuashati dengan taksiran-taksiran itu. Maklumat adalah seperti berikut:

> Menurut Akta Cukai Pendapatan 1967, dan/atau Akta Cukai Pendapatan Tambahan 1967, notis adalah dengan ini diberi mengenai taksiran yang dibuat terhadap tuan/puan bagi tahun taksiran yang tersebut di atas.
>
> Cukai kena dibayar yang tersebut di bawah mestilah dibayar di alamat yang ditunjukkan di muka sebelah apabila Notis Ini Disampaikan. Jika tuan/puan tidak berpuashati dengan taksiran ini, tuan/puan boleh merayu terhadapnya dalam borang yang ditetapkan dalam had tempoh yang dinyatakan di muka sebelah. Walau bagaimanapun. cukai kena dibayar itu mestilah dijelaskan sepenuhnya.

[69] Atas alasan-alasan di atas, mahkamah memutuskan bahawa pihak plaintif telah membuktikan tuntutan mereka terhadap defendan atas imbangan kebarangkalian. Oleh itu mahkamah membenarkan tuntutan plaintif seperti yang terkandung dalam perenggan 10(a) dan (b) dengan kos sebanyak RM18,000.